

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบัน มีปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมของเยาวชนให้เหมาะสมและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของสังคมนั้น เยาวชนเป็นปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ทั้งนี้เพราะเยาวชนของชาตินั้น เป็นกลุ่มบุคคลที่จะเจริญเติบโต เป็นผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต และเป็นกลุ่มบุคคลที่จะต้องรับผิดชอบภาระกิจของบ้านเมืองต่อไป ดังนั้นเราจึงกล่าวได้ว่าประเทศชาติจะสามารถพัฒนาความเจริญก้าวหน้าไปได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเยาวชนในแต่ละสังคมว่าจะมีโอกาสได้รับการเรียนรู้ ผักผ่อน และการขัดเกลาทางสังคมอย่างไร ถ้าหากสังคมใดมีสถาบันที่ทำหน้าที่ในการขัดเกลาทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ สังคมนั้นก็สามารถที่จะพัฒนาความเจริญของประเทศได้รวดเร็วขึ้น ทั้งนี้เพราะได้มีการปูพื้นฐานทรัพยากรในด้านคุณภาพของคนไว้ล่วงหน้า ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านของการพัฒนาทางสังคม ในทางตรงกันข้าม ถ้าการขัดเกลาทางสังคมไม่ได้ผลหรือประสบความสำเร็จล้มเหลว โอกาสที่จะพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติย่อมจะทำได้ยากและแนวโน้มการพัฒนาจะเป็นไปอย่างเชื่องช้า กล่าวคือประเทศชาติต้องประสบกับปัญหาและอุปสรรคนานับประการ อาทิเช่น ปัญหาสังคมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะปัญหาสังคมที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากเยาวชนโดยตรง จะเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศในด้านอื่น ๆ ต้องหยุดชะงักไป ทั้งนี้ทั้งนั้น เพราะการขัดเกลาทางสังคมไม่สามารถทำหน้าที่ขัดเกลาเยาวชนให้อยู่ภายในกรอบบรรทัดฐานของสังคมอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง จึงทำให้เกิดความสับสนวุ่นวายดังที่เป็นปัญหาสังคมอยู่ในขณะนี้ และนับวันก็จะทวีความรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นเราจึงกล่าวได้ว่ากระบวนการขัดเกลาทางสังคมนั้นจะส่งผลกระทบต่อกระเทือนต่อการอยู่รอดของประเทศชาติ

โรงเรียนหรือสถานับการศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยทางสังคมหน่วยหนึ่งในการขัดเกลา และเป็นสถาบันที่มีความสำคัญสถาบันหนึ่งในการที่จะสร้างชีวิตจิตใจและอนาคตให้แก่เยาวชน ไม่ว่าจะ

เป็นในด้านการให้ความรู้ทั้งทางด้านวิทยาการ ด้านศีลธรรม จรรยา หรือความประพฤติ และการอาชีพที่เยาวชนยึดถือ เป็นหลักในการดำรงชีวิต ตลอดทั้งบำเพ็ญตนให้เป็นพลเมืองดีต่อไปในภายภาคหน้า ฉะนั้นการศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการที่จะพัฒนาคนและประเทศ ทั้งนี้เพราะสถาบันการศึกษาเป็นสถาบันที่มีความสำคัญในด้านการขัดเกลาทางสังคมสถาบันหนึ่ง โดยเฉพาะในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันจะ เห็นได้ว่า เด็กแต่ละคนจะใช้ชีวิตเล่าเรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียน เป็นระยะเวลายาวนานมากขึ้น เพราะเด็กจะเข้าโรงเรียนตั้งแต่อายุยังน้อย ดังนั้นการขัดเกลาทางสังคมที่มีอิทธิพลมาจาก โรงเรียนในปัจจุบันจึงมีบทบาทต่อการพัฒนาเยาวชนของประเทศชาติ

การศึกษากับสังคมนั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันโดยตรง ความสัมพันธ์ที่เห็นได้ชัดคือการศึกษานั้น เป็นสถาบันหนึ่งในสังคม จึงมีหน้าที่ที่จะรักษาและถ่ายทอดรูปแบบของสังคมเอาไว้ เมื่อสังคมพัฒนาไปในแนวทางใด การศึกษาก็จะดำเนินไปตามนั้น นั่นคือการศึกษาได้ทำหน้าที่ในส่วนของการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) เป็นหลักสำคัญ (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ 2521 : 170) การไม่คำนึงถึงการศึกษาในแง่ที่เป็นวิธีการส่วนหนึ่งของการรักษาระเบียบของสังคม ย่อมทำให้เกิดผลตรงข้ามกับเจตนารมณ์ที่แท้จริงของการศึกษาได้ ซึ่งต้องเป็นการให้ความรู้ที่จะเป็นประโยชน์แก่การดำรงชีวิตของบุคคลร่วมกับกลุ่ม การให้การศึกษาที่มีได้กำหนดเป้าหมายให้แก่แน่ชัด อาจกลายเป็นการสร้างควมสับสนวุ่นวายทำลายระเบียบของสังคมได้ ไม่ว่าจะ เป็นระเบียบของสังคม เดิมจากอดีตหรือระเบียบที่ต้องการสร้างขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและอนาคต (พัทยา สายหู 2529 : 108)

สถาบันการศึกษาในปัจจุบันนี้มีหน้าที่สำคัญประการหนึ่งคือ การขัดเกลาทางสังคม เพื่อให้บุคคลเป็นสมาชิกที่มีความเข้าใจในวัฒนธรรมและมีทักษะและความรู้ต่าง ๆ ที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตโดยทั่วไปในสังคม (ประเสริฐ แยมกสินธุ์ 2522 : 111) หน้าที่ดังกล่าวนี้จะสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (2520 : 1-2) ที่กล่าวว่า

ตามนัยแห่งแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้ การศึกษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต เพื่อมุ่งเสริมสร้างคุณภาพของพลเมืองให้สามารถดำรงชีวิตและทำประโยชน์แก่สังคม โดยเน้นการศึกษา เพื่อสร้างเสริมความอยู่รอดปลอดภัย ความมั่นคง และความผาสุกร่วมในสังคมไทย เป็นประการสำคัญ ความมุ่งหมายของการศึกษา มีดังนี้

1. ให้ความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของคนและของผู้อื่น มีระเบียบวินัย มีความเคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย ศาสนา และหลักธรรม
2. ให้ความเข้าใจและกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ ตามวิถีทางประชาธิปไตยโดยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
3. ให้ความรับผิดชอบต่อชาติ ต่อท้องถิ่น ต่อครอบครัว และต่อตนเอง
4. ให้ความสำคัญในการเป็นคนไทยร่วมกัน และการเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติ มีความรักชาติ ตระหนักในความมั่นคงปลอดภัยของชาติ และมีส่วนร่วมในการป้องกันประเทศ
5. ให้ความมุ่งมั่น และผูกความเสมอภาค ความสุจริต และความยุติธรรม
6. ให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพ และอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
7. ให้ความขยันหมั่นเพียร มีความสามารถในการประกอบอาชีพและการจับจ่ายใช้สอยอย่างประหยัด ตลอดจนการร่วมมือกันประกอบกิจการและธุรกิจต่าง ๆ โดยชอบด้วยกฎหมาย
8. ให้ความสามารถในการติดต่อทำความเข้าใจ และร่วมมือซึ่งกันและกัน รู้จักการแสวงหาความจริง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักแก้ปัญหาและข้อขัดแย้งด้วยสติปัญญาและโดยสันติวิธี
9. ให้ความรู้ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าในวิทยาการ ศิลปะ วัฒนธรรม ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรของประเทศ

เมื่อพิจารณาจากแผนการศึกษาแห่งชาติแล้ว จะพบว่าเป้าหมายสูงสุดของการศึกษาคือ การเสริมสร้างสังคมที่พึงประสงค์ทั้งในแง่ที่จะสร้างชีวิตของคนแต่ละคนที่จะต้องสอดคล้องกับปรัชญาชีวิตและสังคม ดังนั้นการศึกษาก็จะมีส่วนที่จะสร้างเสริมสังคม และสังคมมีส่วนเกื้อหนุนการศึกษา (ลิปพนนท์ เกตุทัต 2526 : 75) จากความสำคัญดังกล่าว โรงเรียนจึงเป็นสถาบันการศึกษาที่รับผิดชอบในการพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพ มีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการของสังคม ดังนั้นบรรทัดฐานที่โรงเรียนกำหนดให้นักเรียนปฏิบัติจึงเท่ากับ เป็นบรรทัดฐานของสังคมด้วย (ชนิดา รัชพลเมือง 2525 : 108) ซึ่งสอดคล้องกับ ประเสริฐ แยมกลิ่นพึง (2522 : 131) ที่กล่าวว่า "ในสังคมปัจจุบันระยะสำคัญที่สุดของการขัดเกลาทางสังคมอยู่ในระหว่างการศึกษานี้ โรงเรียน และมหาวิทยาลัย โดยมีครู-อาจารย์และกลุ่มเพื่อนของนักเรียนเอง เป็นผู้มีบทบาทสำคัญ" ดังนั้นจะเห็นได้ว่า หน้าที่หลักของโรงเรียนประการหนึ่งคือส่งเสริมการเรียนรู้ในการเข้าสังคม

ซึ่งหน้าที่นี้เป็นหน้าที่ของกระบวนการขัดเกลาทางสังคมของโรงเรียน โดยเน้นที่วัฒนธรรมในแง่ของการประพฤติปฏิบัติเป็นหลักใหญ่ โดยโรงเรียนจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นที่ เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัย ความสามารถของนักเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของสังคมวงกว้าง โดยหลักการแล้วรูปแบบและพฤติกรรมของสังคมวงกว้างเป็นอย่างไร ควรจะได้มีการจำลองลงในสถาบันการศึกษา เพื่อฝึกฝนคุ้นเคยต่าง ๆ เอาไว้ ในขณะที่เดียวกันโรงเรียนก็จะฝึกฝนการใช้ชีวิตร่วมกันของกลุ่มบุคคลที่ต่างวัยต่างความสนใจ และต่างสิ่งแวดล้อมให้รู้จักการอดกลั้นและทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน โรงเรียนจึงเป็นเสมือนสังคมย่อย ๆ ที่จำลองสังคมใหญ่ลงมาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทดลองกับชีวิตจริงไว้ก่อน โรงเรียนจึงเสมือนสถานที่เตรียมคนเอาไว้เพื่อการอยู่ในสังคมใหญ่ไปด้วยในตัว (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ 2521 : 158)

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาซึ่งนับได้ว่าเป็นรากฐานสำคัญยิ่งในการที่จะปลูกฝังความรู้ ทักษะ ค่านิยม และความคิดให้แก่เด็ก เพราะเด็กในระดับมัธยมศึกษาเป็นเด็กในวัยระยะวัยรุ่นทั้งสิ้น เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่จะไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เด็กจะนำเอาความรู้และสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับจากการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาไปศึกษาต่อ ไปประกอบอาชีพ พร้อมทั้งการเข้าร่วมอยู่ในสังคมกับผู้อื่น และการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจะมีอิทธิพลต่อคุณภาพของพลเมืองและความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติในอนาคตต่อไป

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบันมิได้มุ่งเพื่อเตรียมคนหรือส่งเสริมคนให้เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น แต่จะจัดเตรียมคนระดับกลางของประเทศให้มีประสิทธิภาพทั้งทางด้านกำลังกายและกำลังใจ มีศีลธรรมจรรยา มีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม มีระเบียบวินัย เคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย มีความขยันหมั่นเพียร มีความสามารถในการประกอบอาชีพต่าง ๆ สามารถสร้างงานให้กับตนเองได้ รู้จักประหยัด มีความนิยมไทย มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความรักชาติ ตระหนักในความมั่นคงปลอดภัยของชาติ และถวามมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศตามวิถีทางประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ตลอดจนคุณสมบัติอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ ซึ่งถือว่ามีค่าจำเป็นและสำคัญมากสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยในปัจจุบันยังเป็นปัญหาหลายประการ ปัญหาบางประการที่เป็นอยู่ในขณะนี้ อยู่ในภาวะที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง คุณสมบัติของผู้จบการศึกษา

ระดับนี้ยังไม่สนองความต้องการของระบบการศึกษา ไม่ว่าจะด้านความรู้ทางวิชาการ ศิลธรรม จรรยา แนวคิดที่จะประกอบอาชีพ ตลอดจนความรู้สึกที่จะรับผิดชอบต่อสังคม (ประมวล เสนาฤทธิ์ 2518 : 52-53)

จากการที่การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา เป็นการศึกษาสำหรับเด็กวัยรุ่นและวัยรุ่น ดังกล่าว เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและอารมณ์ค่อนข้างมาก จึงถือว่าเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของเด็ก ดังนั้นผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการขัด เกลาทาง สังคม โดยเฉพาะโรงเรียนจึงมีบทบาทสำคัญต่อนักเรียนมากขึ้น เนื่องจากโรงเรียนจะรับผิดชอบ ในการอบรมดูแลในเรื่องความรู้ ความประพฤติ กิริยา มารยาท และการกระทำในทางที่ถูกต้องควร เพื่อให้นักเรียน เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติในอนาคตต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรจะได้มีการศึกษาและสำรวจบทบาทของ โรงเรียนมัธยมศึกษาในการขัด เกลาทางสังคม เพื่อให้ทราบถึงหน้าที่ความรับผิดชอบและบทบาท ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้้นำข้อคิดเห็นมาประกอบการพิจารณาปรับปรุงบทบาท ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในการขัด เกลาทางสังคม ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะ เป็นผลต่อการ พัฒนาเยาวชนให้มีคุณภาพตาม เป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษามบทบาทในการขัด เกลาทางสังคมของโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อ เปรียบ เทียบบทบาทในการขัด เกลาทางสังคมของโรงเรียน สตรีศรีสุริโยทัย ระหว่างมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อ เปรียบ เทียบบทบาทในการขัด เกลาทางสังคมของอาจารย์ที่ปรึกษาและ อาจารย์ประเภทอื่น ๆ ของโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย
4. เพื่อ เปรียบ เทียบบทบาทในการขัด เกลาทางสังคมของอาจารย์ชายและอาจารย์ หญิงของโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย
5. เพื่อ เปรียบ เทียบบทบาทในการขัด เกลาทางสังคมของอาจารย์ที่มีอายุน้อยกว่า 40 ปี และอาจารย์ที่มีอายุมากกว่า 40 ปี ของโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของโรงเรียนมัธยมศึกษาในการขัดเกลาทางสังคมนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้

1. เป็นแนวทางแก่ครูอาจารย์ในโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัยในการพัฒนาการขัดเกลาทางสังคมแก่นักเรียน
2. ได้ทราบถึงกระบวนการขัดเกลาทางสังคมปัญหาและอุปสรรคในการขัดเกลาทางสังคมของโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย
3. เป็นแนวทางแก่โรงเรียนมัธยมศึกษาอื่น ๆ ในการพัฒนาการขัดเกลาทางสังคมแก่นักเรียน
4. เป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจนำไปศึกษาต่อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมโชค พูลนวม (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับความรู้สึกรับผิดชอบ" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกดีชอบกับความซื่อสัตย์ และเปรียบเทียบความรู้สึกดีชอบกับความซื่อสัตย์ ที่มีความแตกต่างกันทางด้านเพศ ระดับการศึกษา สภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความรู้สึกดีชอบ และแบบทดสอบความซื่อสัตย์ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดทั่วทุกภาค ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 886 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความรู้สึกดีชอบและความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันทางบวก
2. กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในชนบทและในเมือง มีความรู้สึกดีชอบและความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
4. กลุ่มตัวอย่างที่ระดับชั้นการเรียนต่างกัน มีความรู้สึกรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ แตกต่างกัน
5. กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีความรู้สึกรับผิดชอบแตกต่างกัน แต่ ความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน
6. กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีความรู้สึกรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน
7. กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชาย มีความรู้สึกรับผิดชอบและความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

วิวัฒน์ อัสวาณิชย์ (2523 : บทศคย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่าง วินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง วินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ และศึกษา เปรียบเทียบวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ที่มีความแตกต่างกันทางด้าน เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวินัยในตนเอง และแบบทดสอบความซื่อสัตย์ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดทั่วประเทศ ซึ่ง กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 856 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่า t-test และค่า F-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. วินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันในทางบวก
2. เด็กที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกันมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกัน แต่มีความซื่อสัตย์ แตกต่างกัน
3. เด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน แต่มีความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างกัน
4. เด็กที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ ไม่แตกต่างกัน
5. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็ก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

6. เด็ก เพศหญิงมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์สูงกว่า เด็ก เพศชาย
7. เด็กที่อยู่ในต่างจังหวัดมีวินัยในตนเองสูงกว่า เด็กที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร

แต่มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

ชฎาพร พัทธรัชเรีัยร (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ในเรื่อง การรักความอิสระ ความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย การเคารพพระบพ อาวุโส การถือพรคถือพวก การตรงต่อเวลา การประหยัดมัธยัสถ์ การนิยมไทย การบำเพ็ญตนเป็นประโยชน์ และการพึ่งตนเอง

2. เพื่อศึกษา เปรียบ เทียบความคิดเห็นด้านค่านิยมทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นกับตอนปลาย

3. เพื่อ เปรียบ เทียบความคิดเห็นด้านค่านิยมทางสังคมของนักเรียนที่มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ต่างกันคือ ฐานะทาง เศรษฐกิจของครอบครัว พื้นฐานการศึกษาของบิดามารดา ลักษณะอาชีพของบิดา-มารดา สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของนักเรียน การอบรม เลี้ยงดูบุตรของบิดามารดา สภาพแวดล้อมของโรงเรียน และช่วงเวลา เฉพาะที่มีการสอนค่านิยมทางสังคมในโรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคม แบบมาตราส่วนประเมินค่า จำนวน 88 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ หาค่ามัชฌิม เลขคณิต หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) และทดสอบค่าไคสแควร์ ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 โรงเรียน เป็นโรงเรียนรัฐบาล 4 โรงเรียน วิทยาลัยราษฎร์ 4 โรงเรียน จำนวน 800 คน

ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีความคิดเห็น เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคม 10 ประการ อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย ในการ เปรียบ เทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมไม่แตกต่างกัน ในเรื่อง เคารพอาวุโส การถือพรคถือพวก การตรงต่อเวลา การประหยัดมัธยัสถ์ และการนิยมไทย นักเรียนทั้งสองระดับมีความคิดเห็น เกี่ยวกับค่านิยม

ทางสังคมแตกต่างกันในเรื่อง การรักอิสระ ความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย การบำเพ็ญตนเป็นประโยชน์และการพึ่งตนเอง และพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมแตกต่างกัน แต่ปรากฏว่านักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษา อาชีพ การให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรต่างกัน และนักเรียนที่สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย สภาพแวดล้อมของโรงเรียนรวมทั้งช่วงเวลาเฉพาะที่มีการสอนค่านิยมทางสังคมในโรงเรียนนี้แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมไม่แตกต่างกัน

อุจน์ ควรรพุดง (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการฝึกรอบรมบ่มนิสัยของเด็กนักเรียนที่อยู่กับครอบครัวกับเด็กนักเรียนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เปรียบเทียบการฝึกรอบรม เด็กนักเรียนที่อยู่กับครอบครัวกับเด็กนักเรียนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ เด็กชายและสถานสงเคราะห์เด็กหญิง กับการศึกษาถึงกระบวนการฝึกรอบรมที่มีต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็ก

วิธีการวิจัยเป็นการวิจัยแบบสนาม กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยครู 35 คน บิดามารดาหรือผู้ปกครองเด็ก 150 คน และนักเรียนทั้งหมด 150 คน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนคัดเลือกจากสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี และจากสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านปากเกร็ด และจากโรงเรียนเทศบาลต่าง ๆ ในสังกัดกรุงเทพมหานคร 5 โรงเรียน โดยวิเคราะห์ค่ามัชฌิมเลขคณิต ทดสอบค่าที (t-test) และหาค่าสัมประสิทธิ์ของสหสัมพันธ์โดยวิธีของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า

ในครอบครัวปกติที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองเป็นผู้เลี้ยงเด็ก วิธีการฝึกรอบรมเด็กที่มีปัญหา และไม่มีปัญหาไม่แตกต่างกัน และเด็กมีปัญหาที่อยู่กับครอบครัวกับเด็กที่มีปัญหาที่เคยอยู่กับครอบครัว แต่ภายหลังถูกส่งไปอยู่ในสถานสงเคราะห์ ได้รับการฝึกรอบรมด้านศีลธรรมไม่แตกต่างกัน นอกจากด้านสังคม สุชนนิสัย ด้านความเป็นอิสระ และด้านสัมฤทธิ์ผลที่เด็กได้รับการฝึกรอบรมที่แตกต่างกัน สำหรับเด็กที่ไม่มีปัญหาที่อยู่กับครอบครัวและเด็กที่มีปัญหาที่ถูกส่งเข้าไปอยู่ในสถานสงเคราะห์ พบว่า เด็กได้รับการฝึกรอบรมที่แตกต่างกัน วิธีการแก้ไขปัญหของบิดามารดาในครอบครัวเด็กมีปัญหา ซึ่งได้แก่ วิธีการให้รางวัล การลงโทษปรากฏว่าไม่แตกต่างกันวิธีการที่เจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์ใช้อยู่

Claude Rene Trottier (1980 : 818 A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Teachers As Agents of Political Socialization" (ครูในฐานะ เป็นตัวแทนในการขัด เกลาทางการเมือง) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาบทบาทของครูต่อการ เรียนรู้ทางการเมืองใน เรื่องการพัฒนาทางการเมือง
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลที่มีต่อบทบาทของครูต่อการขัด เกลาทางการเมือง รูปแบบของการ วิเคราะห์พฤติกรรมของครูในฐานะที่เป็นตัวแทนในการขัด เกลาทางการเมืองขึ้นอยู่กับความคิดทัศนคติทางการเมือง ความรู้ทางการเมืองศึกษา พื้นฐานทางสังคมและอาชีพ

ตัวอย่างประชากร เป็นครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในมณฑลควิเบคจำนวน 1600 คน ในปี ค.ศ. 1972 โดยมีเครื่องมือในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเอง

ผลการวิจัยพบว่า

- บทบาททางการเมืองการขัด เกลาทางการเมืองของครูมีอิทธิพลต่อการ เรียนการสอนคือ
1. ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางการเมืองและการศึกษาของแต่ละคนที่ได้รับมา
 2. การขัด เกลาทางการเมืองของครูผู้สอนมีอิทธิพลทางด้านความคิดของทางการเมืองและการศึกษาต่อผู้เรียน
 3. การสนับสนุนของครูผู้สอนได้รับจากเพื่อนร่วมงาน อาจารย์ใหญ่รวมทั้งสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมีน้อยกว่าชุมชนที่โรงเรียนนั้นตั้งอยู่
 4. ครูผู้สอนที่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของทางการเมืองทำให้ได้รับประโยชน์ในอันที่จะฝึกอบรมสั่งสอนนักเรียนต่อไป รวมทั้งการสนับสนุนจาก เพื่อนร่วมงานด้วย